

- 210 *Reinette suste 't volk: "Ze zijn toch ongedeerd,
misschien heeft 't avontuur hun toch wel iets geleerd
dat voor het kruidenvolk zeer goed te pas kan komen
zodat het straks van rust en vrede weer kan dromen."
Als 't tweetal nader kwam, dan las men in hun ogen*
- 215 *dat men nog niet te snel op rust en vreë moest hopen.
De leden van de Raad die thuis gebleven waren
aanhoorden, zij 't met angst, hun nare wedervaren.
"Het monster is zeer schoon, begon de Paarse Distel,
en wie het ooit eens zag, zal 't zeker niet betwisten.*
- 220 *Geen enkel kruid op aard' kan 't monster evenaren
in schoonheid en in kracht. Maar wie toch zal 't bedaren!
Zodra 't ons komen zag, verjoeg 't ons met zijn spade,
terwijl het woedend riep "Voor kruiden geen genade."
Gelukkig redde ons het water van een sloot*
- 225 *uit onze grote nood en van gewisse dood."
"Ik meen, zei Bereklauw met neergeslagen ogen,
dat er geen enkel kruid dit monster in kan tomen.
Het heeft nog weinig zin dat wij ons hier bezinnen
of er een middel is om 't monster t' overwinnen."*
- 230 *Reinette keek ontsteld naar d' andre bleke kruiden,
't was net of z' in haar rijk de doodsklok hoorde luiden.
En niemand sprak een woord, men kon de stilte snijden,
men hoorde slechts 't gezoem van d' altijd drukke bijen.*

Guichelheil

Anagallis arvensis

*Guichel is een hondekwaal,
uit zich 't meest in razernij,
is voor mensen infernaal.
Cave canem! Kom tot mij:
helen zal ik d' ergste kwalen
en voor gekheid u bewaren,
laat de dolle hond maar razen.
Huizen doe ik in het gras
en behoeft u mijn gewas,
in de regen zoekt mij niet,
luister slechts de zon mij biedt.*

Een giftig toemaatje

Sander, nou dat weet je al,
had een hekse van een wijf,
sliep veel liever in de stal
dan op t' voutje bij 't katiyf,
want ze had een ekstertong
die zelfs 's nachts nog liedjes zong.
Om die tonge stil te krijgen
zocht hij rode guichelheilen,
want Kamiel, zijn beste maat,
gaf hem eens die goeie raad:
"Guichelheil doet magen springen,
wijvetongen lager zingen".

In 't geheim gaat hij wat foeflen
in de keuken met zijn kruid,
maar zijn wijf hoort zijn gefoefel
en beloert hem door de ruit.
Als ze ziet wat hij wil brouwen,
peinst ze rap: "dat zal hem rouwen".

*Samen aan de dis gezeten
weigert zij maar iets te eten,
zet voor Sanders brave hond
haar tellore op de grond.
Eer de Sander dat kan weren
heeft de hond 't al in zijn kleren:
maag en darmen gaan aan 't branden
en de hond aan 't luide janken,
maar vergiftigd door het kruid
is hij gauw de pijpen uit.
Sander was zijn hondje kwijt,
maar behield zijn heksewif.*

4

*Wie een put graaft voor een ander
valt er zelf in, lijk de Sander.*

